

Arrest

nr. 164 733 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te P. op [...] 1981.

Op 6 januari 2015 diende verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als echtgenoot.

Op 21 oktober 2014 diende verzoeker tevens een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2015 besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent tot weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk van verzoeker.

Op 3 juli 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens een beslissing, houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.01.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 06.01.2015 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. D. E., geboren op [...] te P. (Turkije).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 28.11.2012 met mevr. K. F., geboren op [...] te G. (België).

Als bewijs van dit huwelijk werd een meertalige huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Turkije.

Op 06.01.2015 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de Substituut A. L. in haar schrijven dd. 29.06.2015 het volgende meldt:

'Uit de verklaringen afgelegd door K. F. aan de Cel Schijnrelaties en door K. F. en D. E. aan de politie en uit de gegevens van DVZ volgen een aantal tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, die kunnen wijzen op het oneerlijk karakter van het huwelijk:

1. Verblijfstoestand - ondernomen stappen tot verblijf

D. E.

Meneer is aan de hand van een toeristenvisum voor Duitsland naar België gekomen en bleef na het verlopen van dit visum illegaal in het land.

Meneer is momenteel in het bezit van een tijdelijke verblijfskaart (attest van immatriculatie) geldig tot 6 juli 2015.

2. Kennismaking en verloop relatie

- Het vorige huwelijk van mevrouw, met S. A., maakte het voorwerp uit van een dossier bij het parket, gezien er sterke aanwijzingen waren dat het een schijnhuwelijk betrof. Zij heeft amper samengewoond met haar ex-man, maar ze zijn wel 7 jaar getrouwd geweest. Zij trouwden in 2003, terwijl zij eerder in datzelfde jaar al aan het loket was verschenen om informatie in te winnen over een huwelijk met een zekere K. A. Zij kon toen de naam van die man met moeite uitspreken. Bij de Cel Schijnrelaties doet zij alsof ze totaal niet weet om wie het gaat en ontkent ze alles.*
- Tijdens de duur van het huwelijk van mevrouw met S. A. werd een aangifte schijnhuwelijk gedaan lastens mevrouw, waarin zij ervan werd beticht plannen te maken om in de toekomst te trouwen met een zekere C., waarna zij opnieuw zouden scheiden en hij zich dan zou herenigen met zijn Turkse*

vrouw en dochter. Dit carrousel huwelijk is echter nooit tot stand gekomen. Mevrouw ontkent bij de Cel Schijnrelaties dat ze iemand met de naam C. kent Mevrouw haar verleden inzake (schijn)huwelijken is alleszins opmerkelijk.

- De familie K. is gekend binnen de context van de schijnrelaties en uit het dossier blijkt dat veel dichte familieleden van mevrouw schijnhuwelijken zijn aangegaan. Het is duidelijk dat mevrouw in een milieu vertoeft waar een dergelijk huwelijk schering en inslag is en dat zij dus bijzonder goed op de hoogte moet zijn van de vragen die tijdens het onderzoek gesteld worden en de procedures.
- Mevrouw verklaart analfabeet te zijn en nog in een vluchthuis vertoeft te hebben nadat zij ruzie kreeg met haar moeder. Zij laat uitschijnen een bijzonder kwetsbaar iemand te zijn, die slachtoffer werd van haar vorige man en van de druk van haar familie. Of mevrouw werkelijk zo'n kwetsbaar persoon is, lijkt bijzonder twijfelachtig in het licht van haar afkomst, familie en relationele verleden.
- Mevrouw verklaart dat zij al van bij de eerste ontmoeting aan meneer haar problemen verteld had en dat ze meteen telefoonnummers uitgewisseld hebben. Meneer verklaart dan weer dat de eerste ontmoeting heel oppervlakkig was en zij pas de dag nadien over elkaars leven vertelden. Mevrouw spreekt niet over een tweede ontmoeting. Meneer heeft het zelfs over meerdere ontmoetingen, terwijl mevrouw daar eveneens niets over zegt en impliceert dat zij elkaar vooral leerden kennen aan de telefoon toen zij al terug in België was.
- Beiden blijven overigens nogal vaag omtrent het tijdstip van deze ontmoeting. Meneer spreekt bij de politie over de winter van 2006, mevrouw weet het niet goed meer. Zij spreekt de ene keer over 2006, de andere keer over 2005.
- Zij verloven zich op 12/03/2006, alhoewel mevrouw die datum alweer vergeten is tijdens het verhoor door de politie en zelfs verklaart dat zij op die dag terug naar België gereisd is. Meneer verklaart dat zij nadien stiekem een intieme relatie begonnen, terwijl mevrouw daar niet over spreekt.
- Mevrouw spreekt over een religieus huwelijk in 2007, alhoewel meneer daar niets over zegt. Mevrouw blijft overigens vaag omtrent het tijdstip.
- Mevrouw zou sinds 2007 verschillende jaren naar Turkije gaan wonen zijn, bij meneer. Er zijn echter geen elementen in het dossier die dit staven. Zij verklaart dat het een vlucht was uit België, weg van haar moeder. Op dat moment is mevrouw nog steeds officieel gehuwd met haar vorige echtgenoot. Dergelijke praktijken zijn hoogst ongebruikelijk binnen de Turkse cultuur en het hele verhaal komt dan ook bijzonder ongeloofwaardig over. Van zodra haar identiteitskaart dreigt te vervallen, keert zij terug naar België en ineens wilde zij dan niet meer weg en was het de bedoeling dat meneer naar België zou komen. Dit is gezien haar eerdere verhaal bijzonder ongeloofwaardig en duidt erop dat de bedoeling van het huwelijk altijd al bestaan heeft uit het verkrijgen van verblijfsrecht in België voor meneer.
- Mevrouw verklaart dat ze zwanger werd van meneer eind 2007 en bevallen is op 18 oktober 2008, maar het kind overleden is. Later tijdens datzelfde verhoor zegt zij dat het een miskraam betrof na 6,5 maand zwangerschap, iets wat meneer beaamt, en dat ze zal zwanger geraakt zijn begin 2008. De timing die mevrouw opgeeft klopt duidelijk niet en wanneer zij daarop gewezen wordt, blijft ze ontzettend vaag.
- Het is onduidelijk wanneer en of zij trouwringen hebben uitgewisseld. Mevrouw draagt alleszins geen ring bij de Cel Schijnrelaties en verklaart bij de politie dat er geen naam in staat.
- Meneer weet bij de politie niet meer wanneer hij precies gehuwd is en geeft zelfs een verkeerd jaartal op.
- De bruiloft was een bijzonder sobere aangelegenheid zonder feest en zonder huwelijksreis.
- Meneer is in oktober 2014 via een toeristenvisum voor Duitsland naar Europa gekomen. Deze methode wordt wel vaker gebruikt om de regels omtrent gezinshereniging te omzeilen. Mevrouw lijkt overigens niet goed te weten aan de hand van welke papieren meneer naar België kwam.
- Meneer weet amper iets te vertellen over het vorige huwelijk van mevrouw en weet al helemaal niet dat zij in 2003 ook huwelijksplannen had met een andere man dan haar ex-echtgenoot. Hij kent bovendien niet alle namen van haar broers en zussen.

3. Samenwonen

Betrokkenen verklaren samen te wonen in een studio in de [...] Er worden zowel mannen- als vrouwenkleren aangetroffen en in de badkamer bevinden zich spullen van beiden. Dat ze op hetzelfde adres verblijven, is echter op zich geen bewijs dat zij ook effectief als koppel samenwonen en een duurzame levensgemeenschap nastreven. Gezien er zoveel schijnhuwelijken voorkomen binnen de familie van mevrouw, weten zij ook maar al te goed dat samenwonen in het begin cruciaal is.'

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. D. E. en mevr. K. F. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd

aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Op 7 juli 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 7 juli 2015 nam de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging. Hij wijst eveneens op een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot vestiging wordt geweigerd gezien de wetsontduiking, zoals voorzien in het wetboek IPR, een geval van manifeste fraude is. Verweerder weigert het Turkse huwelijk van verzoeker te erkennen en verwijst dienaangaande naar het schrijven van Substituut A. L. in haar schrijven dd. 29.06.2015.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen worden weergegeven waarop verweerder zich steunt om de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in geen enkel geval de Vreemdelingenwet zelf voorziet dat een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden enkel en alleen verwijzende naar een schrijven van een Substituut.

Bovendien maakte verweerder op geen enkele manier aannemelijk dat er in casu sprake is van manifeste fraude. Het art. 18 WIPR, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, heeft enkel betrekking op wetsontduiking welke geenszins zomaar automatisch kan gelijkgesteld worden met "manifeste fraude".

Dat in tweede instantie verzoeker opmerkt dat zijn Turkse huwelijk door de Burgemeester van de stad Gent wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat verweerder, die plots weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen, echter gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgemeester van de stad Gent te respecteren. Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel. Dat verzoeker in laatste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de geldigheid/oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de geldigheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging."

Verzoeker voert in zijn tweede middel onder meer de schending aan van de motiveringsplicht. Hij wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing de aanvraag tot vestiging heeft geweigerd op grond van wetsontduiking, dat zoals voorzien in het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort het WIPR) een geval van manifeste fraude is. Hij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en stelt dat artikel 18 van het WIPR enkel betrekking heeft op wetsontduiking welke geenszins zomaar automatisch kan gelijkgesteld worden met "manifeste fraude".

Verweerder stelt in de nota, na het citeren van artikel 18 van het WIPR, dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Turkse huwelijk van verzoeker door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent niet erkend is, om redenen van schijnrelatie. Hij vervolgt dat werd vastgesteld dat het

huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van verzoeker. Bijgevolg zou door de gemachtigde, in overeenstemming met artikel 18 van het WIPR, besloten zijn dat geen rekening kan worden gehouden met het Turkse huwelijk van verzoeker.

Nu verzoeker aanstipt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, doelt hij duidelijk op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde formele motiveringsplicht heeft als doel de rechtsonderhorige in staat te stellen op grond van de motivering te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hij zich op nuttige wijze kan verweren en kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort het WIPR).

Dit artikel luidt als volgt:

« Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht »

De Raad dient vooreerst op te merken dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad erkent dit gegeven en spreekt zich *in casu* niet uit of de gemachtigde op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de huwelijksakte. Dit neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig is teneinde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker te weigeren (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Het determinerend motief van de bestreden beslissing stelt, na *in extenso* verwijzing naar het advies van mevrouw de substituut A.L. waaruit blijkt dat het volgens de substituut om een schijnhuwelijk gaat met als enkele doel het verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, dat de aanvraag tot vestiging wordt geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het WIPR een geval van manifeste fraude is.

Daargelaten de vraag of wetsontduiking een geval van manifeste fraude is en zelfs indien dit kan aangenomen worden, dan nog begrijpt de Raad niet op grond waarvan de gemachtigde heeft gemeend dat het aangaan van een schijnhuwelijk een feit of handeling zou uitmaken dat/die onder de toepassing van artikel 18 van het WIPR valt.

Uit de bewoordingen van artikel 18 van het WIPR, dat verweerder nochtans *in extenso* citeert in de nota, blijkt immers dat onder wetsontduiking zoals verwoord in artikel 18 van het WIPR enkel wordt verstaan: *“feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht”*. Deze bepaling gaat dus duidelijk over een specifieke vorm van wetsontduiking, nl. de situatie waarin verzoeker feiten of handelingen zou gesteld hebben met het enige doel te ontsnappen aan de toepassing van het recht dat conform hoofdstuk 3, afdeling 3 van het WIPR, dat betrekking heeft op het « Recht toepasselijk op het huwelijk », op hem van toepassing is. Daargelaten de vraag of verzoeker effectief een schijnhuwelijk heeft aangegaan, zou dit inhouden dat dit eventuele

schijnhuwelijk door verzoeker enkel werd aangegaan om te ontsnappen aan de toepassing van het recht dat conform hoofdstuk 3, afdeling 3 van het WIPR op hem van toepassing is. Dit terwijl in de bestreden beslissing juist wordt verwezen naar het advies van de substituut waarin wordt gezegd dat de bedoeling van het huwelijk voor mijnheer altijd bestaan heeft uit het verkrijgen van verblijfsrecht.

De bestreden beslissing verwijst echter enkel naar dit schijnhuwelijk als vorm van manifeste fraude, om te concluderen dat er sprake is van wetsontduiking voorzien in artikel 18 van het WIPR. Gezien de enge draagwijdte van artikel 18 van het WIPR dat enkel handelingen viseert die de enige bedoeling hebben te ontsnappen aan het toepasselijke recht, kan verzoeker bijgevolg gevolgd worden waar hij stelt dat de wetsontduiking zoals omschreven in artikel 18 van het WIPR geenszins automatisch kan gelijkgesteld worden met om het even welke vorm van manifeste fraude.

De verwijzing naar artikel 18 van het WIPR voor de weigering van verblijf, als determinerend motief in rechte, is bijgevolg *in casu* niet afdoende. Ten overvloede merkt de Raad op dat evenmin artikel 40 van de Vreemdelingenwet *in casu* een afdoende motivering in rechte uitmaakt, daar de aanvraag tot gezinshereniging uitgaat van een derdelander met een Belgische onderdaan.

Een schending van de motiveringsplicht is in de aangegeven mate aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES